

CECILIA GALATOLO

ORIGINALI

Roman

sal.
esi
ana

Zagreb, 2025.

Naslov izvornika:

Cecilia Galatolo, *Sei nato originale non vivere da fotocopia*

© 2017 by Casa editrice Mimep-Docete

Via Papa Giovanni XXIII, 2

20042 Pessano con Bornago (MI)

www.mimep.it • info@mimep.it

Nakladnik i copyright za hrvatsko izdanje:

© 2025 by SALESIANA d. o. o.

Omiška 8, Zagreb

salesiana@salesiana.hr

www.salesiana.hr

Za nakladnika: Mihovil Kurkut

Urednik: Matija Janeš

Prijevod s talijanskoga: Lea Hlad Salijević

Lektura i korektura: Matija Lučić

Oblikovanje naslovnice: Hrvoje Orlović

Prijelom: Salesiana d. o. o.

Tisak: Og grafika d. o. o., Jastrebarsko

ISBN 978-953-205-237-4

Uvod

Ne znam jeste li se ikada zapitali koji je smisao života.

Osobno sam dugo bježao od tog pitanja i vjerojatno bih i nastavio da mi se nije dogodilo nešto što me natjeralo da se suočim s njime i pokušam pronaći odgovor.

Donedavno sam vjerovao da dolazimo na ovaj svijet pukim slučajem i da nije posebno važno odrediti neki smjer vlastitog postojanja.

Prah si bio i u prah ćeš se vratiti, zar ne? Tako barem govore katolici. A što bih ja mogao misliti o tome kad nisam imao apsolutno nikakve veze s katoličkom vjerom?

Vjerovao sam da ne postoji nikakva duša u nama, a još manje neki Bog kojem bih se mogao obratiti, za života ili nakon smrti.

Nisam nikada ozbiljnije razmišljao o Bogu. Nisam ga vidio niti čuo, i to mi je bilo dovoljno da stvorim vlastito mišljenje o njemu.

Vjerojatno su oni koji su govorili da ga vide ili čuju jednostavno imali potrebu vjerovati u nešto, pa su zamislili da je to tako.

Za mene su ljudi bili samo životinje, možda inteligentnije od ostalih (ili možda ne...), i smatrao sam da nas nitko nije namjerno stvorio, već da smo nastali zbog objektivnih zakona prirode.

Činilo mi se budalastim misliti da smo dio nekakva božanskog plana, a još budalastijim vjerovati da bi ljudi trebali raditi nešto posebno drukčije u odnosu na životinje.

Uostalom, u beskrajnom Svemiru, starom nekoliko milijardi godina, koji je postojao davno prije nego što smo se rodili, koji će postojati i nakon nas, i što je najvažnije – koji će postojati bez obzira na nas – komu bi uopće bilo stalo do naših života, naših izbora, naših postupaka?

Nikomu ne može biti važno što ću ja odlučiti učiniti u tome kratkom vremenu koje mi je dano. A iskreno, nije bilo važno ni meni, jer sam znao da ću prije ili kasnije završiti u zaboravu, baš kao i sve drugo.

Pa čemu onda razbijati glavu pitanjima o smislu života ili o značenju onoga što nam se događa? Čemu trošiti energiju pitajući se što je najbolje činiti?

Uvijek su mi naivno djelovali ljudi koji su vjerovali da moraju ispuniti neku »misiju« ili oni koji

su htjeli promijeniti svijet. Po mojem su mišljenju to jednostavno bili megalomani.

Megalomaniju sam rado prepuštao njima i superherojima iz filmova i crtića. Radije sam uživao u životu najbolje što sam mogao, bez previše razmišljanja i nepotrebnog stresa.

Ne želim biti licemjeran, stoga ću vam iskreno reći da nisam vjerovao u ljubav. Nisam mislio da ima smisla žrtvovati se za nekoga, a još manje da bi bilo pametno do smrti braniti neki ideal.

A altruizam? Za mene je to bio samo još jedan način da se čovjek osjeća dobro u svojoj koži.

Vjerovao sam da smo svi mi, duboko u sebi, egoisti i da nam je prirodno – ne iz zlobe, već instinkta – stalo najprije do nas samih. Na kraju krajeva, činj enje dobrih djela u korist drugih služi tomu da se osjećamo korisno i da izgradimo pozitivnu sliku o sebi.

Nisam vjerovao u nesebičnu ljubav, to mi je bilo strano.

Smatrao sam da bi se svatko, u skladu s vlastitom prirodom, trebao prvenstveno brinuti o svojoj dobrobiti. Nisam u tome vidio ništa loše ni neobično.

Da se razumijemo, bio sam pristojan, barem onoliko koliko je bilo potrebno da shvatim da imam neke obveze prema drugima, prema društvu. Znao sam da moja sloboda prestaje ondje gdje počinje

sloboda nekoga drugog. Ali nisam imao prave, iskrene odnose. Uglavnom sam se bavio onime što mi je odgovaralo i što mi se sviđalo.

Nogomet je bio jedna od mojih glavnih životnih preokupacija. Zapravo, rekao bih da je to možda jedino što me istinski pokretalo.

I danas se nasmijem kad se sjetim da je upravo moja strast za nogometom, od svega drugoga, bila razlog za najveću prekretnicu u mojem životu.

Nogomet je, istini za volju, bio samo povod. Pravu promjenu u mojem životu donijeli su neki posebni ljudi koji su uspjeli ostaviti dubok, neizbrisiv trag u meni, iako sam isprva prema njima bio prilično hladan i odbojan.

E pa njihove priče, riječi i osmijesi natjerali su me da se zapitam jesam li zadovoljan vlastitim egoizmom, ravnodušnošću, oportunistom i svojom arogancijom.

Svim sam snagama izbjegavao to pitanje jer me užasno boljelo, ali na kraju sam se predao.

Danas sam zahvalan na toj boli jer mi je pomogla shvatiti da nešto nije u redu i da trebam nešto poduzeti.

Odlučio sam podijeliti svoju priču s vama jer bih volio da se i vi zapitate jeste li sretni sa svojim životom.

Ne bojte se ako vam to pitanje nanosi bol i ako mislite da niste sretni.

Jer postoji rješenje, postoji put za svakoga od nas. Možda je malo skriven i zahtjevan, ali kad se jedanput pronađe, svi ga mogu slijediti.

Kako ga pronaći?

Ne postoji gotov recept ili nekakva čarobna formula... Ali postoji nešto što svatko od nas može učiniti.

Ja sam poslušao jednostavan savjet jednog prijatelja, savjet koji bih želio podijeliti s vama u ovoj priči, a to je: »**Preusmjeri pogled prema gore**« (Karlo Acutis).

Epilog

O d moje prve ispovijedi i prve pričesti prošle su već dvije godine, iako mi se, iskreno rečeno, čini kao da je prošla cijela vječnost, jer od tada se sve promijenilo.

Nisam vjerovao u ljubav, solidarnost, žrtvu... Bio sam ravnodušan prema svima i prema svemu. Sada, međutim, osjećam da sam stvarno sretan jedino kad sam na usluzi drugima.

Onaj umišljeni, egocentrični, ravnodušni ja polako se povlači, a njegovo mjesto zauzima nova osoba... Ali sigurno ne zbog mojih zasluga.

Danas smo Isus i ja prijatelji, ali ne prijatelji poput onih koji samo kažu »vidimo se« ili »do sutra«, nego prijatelji u smislu da se sada bez njega osjećam izgubljeno. Samo u Isusu nalazim pravu utjehu, mir i snagu da se suočim sa svime.

Biste li mi vjerovali kad bih vam rekao da sam prije bio ovisan o nogometu, a sada sam ovisan o Bogu?

A najbolja je stvar u svemu tome što, iako sve u ovom životu ima svoj kraj, iako mi se može oduzeti sve, Bog me nikada ne će napustiti.

Ništa i nitko ne će mi oduzeti Boga.

I ne možete ni zamisliti što to znači, u smislu sigurnosti i mira, znati da će on biti sa mnom, bez obzira na sve što mi se dogodi. Da, jer to je ono što osjećam, što doživljavam.

I radost što ga imam uz sebe, čak osobito u trenutcima teškoća, takva je da polako učim ne sramiti se više razgovarati o tome s obitelji, poznanicima, prijateljima... Sada se više ne sramim govoriti o tome što se dogodilo u mojem životu otkako je on ušao u njega.

Zaista mogu reći da sam postao potpuno drukčiji, u svakom pogledu.

I te promjene dugujem posebice dvojici prijatelja: jednomu zemaljskom, don Emanueleu (kojega sam uvijek zvao svećenik-sudac) i jednom koji je sada na nebu, Karlu.

Nikada im ne ću moći dovoljno zahvaliti što su me natjerali da razmislim o svojem životu, o tome tko sam bio i tko bih mogao postati... I što su me uputili k Isusu.

Ako sam prije osjećao strah, dosadu, sram i čak gađenje pri pomisli na ulazak u crkvu, danas je ona moj dom.

Kao i Karlo, otkrio sam da misa nije samo običan, dosadan obred koji samo slijedimo jer se to tako radi, nego je to trenutak susreta s osobom – Kristom – koji nas privlači k sebi i obnavlja nas, od glave do pete.

Uz pomoć svećenika-sudca, koji me, kao pravi trener, vodio različitim dijelovima mise, mogu reći da sada stvarno cijenim misu... Volim ići na misu i, zapravo, kao i Karlo, ne bih mogao više zamisliti svoj život bez nje. I ne bih mogao zamisliti život bez susreta s Bogom skrivenim u malom komadiću kruha.

Prije mi je riječ »euharistija« bila apstraktna, jedva sam znao što znači. Danas »euharistija« znači »život«... Da, smatram ju hranom koja zaista može nahraniti moju dušu.

I sada, kao i Karlo, postavljam isto, tužno pitanje: zašto su crkve prazne?

Da ljudi barem znaju što Krist može učiniti za njih, stajali bi u redu da ga prime...

Često ljudi traže čuda kako bi povjerovali, ali shvatio sam da je prvo pravo čudo koje trebamo od Boga tražiti da se on sam objavi...

Ali upravo zato što to ljudi često ne znaju, osjećam odgovornost podijeliti svoj »alat za svetost«. Tako je Karlo nazivao darove koje je Isus ostavio Crkvi (poput evanđelja, sakramenata...) kako bismo mi, rođeni dugo nakon njegova dolaska na

svijet, mogli susresti Isusa i postati jedno s njim: zapravo, postati sveti poput njega i sretni s njim.

Da se razumijemo, ne osjećam se svetim... Naprotiv, daleko od toga. Ali želim to postati. Želim barem pokušati.

I u tome mi naumu puno pomaže lik Karla. Isprva nisam želio imati nikakve veze s njim, ali sada me njegova životna svjedočanstva inspiriraju i ohrabruju. Postao je primjer kojem želim težiti.

Zapravo, čak sam otišao do njegove grobnice u Asizu kako bih mu osobno zahvalio za sve što je učinio za mene, zajedno s don Emanueleom. Jer, moje obraćenje bilo je pravi dar.

Nitko, sve donedavno, nije mogao ni zamisliti da ću tako razmišljati, a mnogi jedva vjeruju da sam to još uvijek ja.

Moji prijatelji, pogotovo Antonio, Luca i Simone, često me zadirkuju. Zbog raznih stvari... Možda zato što odbijam gledati pornografske videe, ili jer više ne pušim marihuanu... Ali najviše zbog toga što često govorim o Bogu, o Mariji, o snazi molitve i idem na misu svaki dan. U njihovim sam očima poludio, a ipak, povremeno, kad su potišteni ili imaju neki problem, dolaze po moj savjet ili pomoć, dok se prije nisu ni usudili povjeriti mi se.

Jednom, iako je bio crven od stida, Luca me zamolio da se pomolim za njegovu obitelj. Njegova

je majka trebala na vrlo ozbiljnu operaciju srca. Zamolio sam ga da molimo zajedno i on je pristao. Tako smo se jednog poslijepodneva sreli u crkvi i molili. Bilo je to vrlo intenzivno iskustvo... Nikada ga ne ću zaboraviti.

Majka mu je sada dobro, a Luca nikada nije postao redoviti posjetitelj crkve, no od tog dana nešto se promijenilo u njemu. Ako ništa drugo, od tada me više ne zadirkuje zbog moje vjere.

Moj odnos s roditeljima i sestrom potpuno se promijenio. Valentina je čak počela ozbiljno postavljati pitanja o životu i smislu, i povremeno dolazi sa mnom u crkvu. Kaže da želi pronaći svoj put...

Čak je pristala razgovarati s don Emanueleom, a za nekoliko će se dana sastati s njim kako bi porazgovarali.

Moji roditelji, pak, ne žele puno znati o religiji i nisu previše zainteresirani za moju vjeru, no često, u šali, kažu da ako mi vjera pomaže da budem osoba kakva jesam, neka nastavim ići u crkvu.

Što se tiče mojega ljubavnog života, trenutčno nemam djevojku, ali postoji žena koja zauzima moje srce i ispunjava ga nježnošću... To je Marija, Isusova majka. Kao i Karlo, trudim se uvijek poštovati svoje »romantične sastanke« s njom, moleći krunicu, bilo sam ili s grupom starijih žena koje su me u međuvremenu praktički posvojile.

Izvanredan lik Karla Acutisa

Priča koju ste pročitali plod je mašte, kao i likovi koji se pojavljuju u njoj. Karlo Acutis, međutim, čija su iskustva vjere poslužila kao nadahnuće za prikazivanje obraćenja glavnog junaka, zaista je postojao i danas nadahnjuje brojna obraćenja diljem svijeta.

Karlo je rođen 3. svibnja 1991. godine u Londonu, gdje su njegov otac Andrea i majka Antonia živjeli zbog posla.

Nekoliko dana nakon rođenja Karlo je kršten u crkvi posvećenoj Gospi Fatimskoj, čime je započeo svoj kršćanski život.

U rujnu iste godine obitelj se vratila u Italiju i nastanila u Milanu, gdje je Karlo ostao do kraja svojeg života.

Već kao dijete, Karlo je pokazivao društvenu narav. Bio je živahno dijete koje je voljelo razgovarati i provoditi vrijeme u društvu drugih. Istovremeno je bio vrlo miran i strpljiv, izbjegavao je svađe, nije

reagirao na provokacije i uvijek se protivio nasilju. »Bog ne bi bio sretan da budem nasilan«, odgovarao je svima koji su ga poticali da se agresivnije brani.

Njegova mirna narav, koja nije bila znak slabosti ili kukavičluka, pratila ga je cijeli život.

Ljudi koji su ga poznavali u njegovim prvim godinama života pamte ga kao iznimno dobra i nježna dječaka. No, ono što je sve iznenadilo bila je vjera u Boga koja se ukorijenila duboko u njegovoj duši.

Dječak je toliko snažno želio susresti Isusa u euharistiji da je poželio primiti svoju prvu pričest prije vremena. I tako se, sa samo sedam godina, pričestio privatno, u samostanu u Peregu. To je iskustvo doživio u stanju neuobičajene sabranosti, s obzirom na njegovu vrlo mladu dob.

Karlo je odrastao vodeći posve običan život. Kao i sva djeca, volio se igrati, pogotovo na svježem zraku. Volio je životinje, osobito pse i mačke. Bio je posvećen sportu i učenju. Uspješno je pohađao klasičnu gimnaziju Leone XIII. u Milanu, iako nikada nije bio najbolji učenik u razredu.

Bio je vrlo bistar, pametan i pronicljiv dječak. S velikim je zanosom pristupao svim svojim obavezama i uvijek je nastojao biti bolji.

Majka se, na primjer, iznenadila kad ga je vidjela kako je potpuno sam naučio svirati saksofon.

Međutim, najveće vještine koje je Karlo pokazao bile su vezane uz informatiku. Razvio je izvanredne sposobnosti u korištenju računalom, a posebice internetom. Bio je još dječak kada se, čitajući knjige koje se obično koriste na studiju informatičkog inženjeringa, naučio koristiti raznim programima i stvarati internetske stranice.

Ipak, najviše ga je od drugih vršnjaka izdvajala njegova velika ljubav prema Kristu. On je za njega bio prijatelj, prijatelj kojeg nije napustio od svoje prve pričesti.

»Moj je životni cilj uvijek biti ujedinjen s Isusom«, često je govorio.

Karlo je bio iznimno strastven prema euharistiji i još je kao dijete počeo svakodnevno sudjelovati na svetoj misi.

Njegova predanost Tijelu Kristovu dovela ga je do toga da je tražio roditelje da ga odvedu na sva mjesta na kojima su se dogodila euharistijska čuda.

U čast tih događanja, kojima Krist na jedinstven i izniman način objavljuje sebe, Karlo je stvorio internetsku izložbu koja, uz veliku zbirku fotografija i povijesnih opisa, prikazuje glavna euharistijska čuda (njih oko 136) koja su se dogodila tijekom stoljeća u različitim zemljama svijeta i koja je prepoznala Crkva.

I danas je moguće »virtualno posjetiti« mjesta na kojima su se dogodila ta čuda, na Karlovoj internetskoj stranici: www.miracolieucaistici.org.

Izložba je obišla cijeli svijet: bila je postavljena na svim kontinentima. Samo u Sjedinjenim Američkim Državama bila je izložena u gotovo 10 000 župa, a u ostatku svijeta u stotinama župa i svetišta, uključujući najpoznatija marijanska svetišta poput Fatime, Lourdesa i Guadalupe.

Karlo je vrlo često odlazio na molitvu pred tabernakul, jer je želio dopustiti da ga Krist preobrazi.

Prema njegovim riječima, kao što potamnimo ako provedemo mnogo vremena na suncu, tako postajemo sveti ako mnogo vremena provodimo pred Presvetim Sakramentom.

Postati svet bio je njegov prioritet. Nije mu bilo dovoljno živjeti kršćanstvo površno i osrednje – želio je slijediti Isusa u svemu. Osjećao je potrebu da potpuno usmjeri svoj život prema putu koji je zacrtalo evanđelje.

U taj svoj životni plan nastojao je uključiti prijatelje, obitelj i sve koje poznaje. S ljubavlju i iskrenošću pozivao je sve da upoznaju toga posebnog Prijatelja koji može donijeti pravi smisao životu.

Za Karla nitko nije isključen iz Božje ljubavi, svi mogu upoznati Isusa i odlučiti postati njegovi

voljeni učenici, kao sveti Ivan, »ljubljeni učenik«, koji je Karlu bio poseban uzor.

Prema Karlu, Ivan nije imao prednost među apostolima zato što je bio »bolji«, već zato što je bio najbliži Kristu, naslonio je glavu na Isusovo srce i ostao uz njega, čak i u trenutku kušnje, sve do križa...

Karlo je znao da svetost nije nešto što je lako postići, stoga je svima predložio »set alata za svetost«: molitvu, Božju Riječ i sakramente. Ti darovi koje je Isus ostavio Crkvi za Karla su bili najučinkovitiji načini da što prije stignemo do raja, cilja kojem, prema njegovu mišljenju, svaki čovjek treba težiti. Često je ponavljao da čovjek nije stvoren da vječno živi na ovoj zemlji, nego je stvoren da živi u Bogu cijelu vječnost.

Karlo se volio koristiti metaforama. Često je govorio da je euharistija njegova »autocesta prema nebu«, siguran, brz i jasan put prema raj. Usporedio je dušu s balonom, koji je stvoren da se uzdiže prema Bogu, ali ga naši grijesi drže prikovanim za tlo. Zbog toga je govorio o važnosti ispovijedi: moćnom alatu kojim nas Bog može osloboditi od težine grijeha i pomoći nam da se uspinjemo prema njemu.

Božju Riječ smatrao je kompasom koji nas usmjerava u našim svakodnevnim odlukama, a kruni-

cu je nazivao kratkim stubama koje nam olakšavaju put do neba.

Vjerna suputnica na Karlovu putu vjere bila je Gospa, koju je smatrao majkom, ali i »najvažnijom ženom u svojem životu«.

Karlo je bio duboko zainteresiran za lik Marije, pa je želio posjetiti i upoznati različita mjesta na kojima se Gospa ukazivala, poput Lourdesa i Fatime.

Međutim, najviše ga je dirnula priča iz Fatime, gdje se Gospa ukazala trojici pastira u vrijeme Prvoga svjetskog rata.

Svjedočanstvo tih troje djece, od kojih je Gospa tražila žrtvu za spasenje grješnika, duboko je dirnulo Karla. U skladu s njihovim primjerom, i on je počeo davati male žrtve koje je nudio za spasenje onih koji su daleko od Isusa.

Ta velika ljubav i posebno zauzimanje Karla za Krista i Gospu nisu se iskazivali samo u njegovim pobožnostima i vjerskim radnjama, već i u ljubavi prema bližnjemu, stvarnim djelima.

Karlo je bio iznimno velikodušan mladić koji je volio pomagati drugima na različite načine. Volontirao je sa starijim osobama i siromasima, štedio je svoj novac kako bi ga donirao onima u nevolji, kupovao hranu i vreće za spavanje za beskućnike u svojoj okolici, aktivno je sudjelovao u župi kao ka-

teheta, a u svakodnevnom životu poštovao je svoju obitelj, pomagao, savjetovao i podržavao prijatelje i kolege.

Karlo nije oklijevao ni opomenuti svoje vršnjake kada su činili nešto loše. Nije mu bilo teško suprotstaviti se većini kad je trebalo braniti nauk Crkve.

Na primjer, bio je jedini u razredu koji se borio protiv pobačaja i tvrdio da bi se za potpuno življenje bračne ljubavi trebalo suzdržati od predbračnih odnosa.

Nije se bojao da će ga smatrati fanatikom kad je govorio da raj, pakao i čistilište nisu izmišljotine te da mnogi, nažalost, riskiraju izgubiti se zauvijek.

Ipak, njegova iskrenost nije mu donijela prijekor prijatelja. Naprotiv, sjećaju ga se s ljubavlju i nostalgijom.

Mnogi ga opisuju kao mladića koji »nikada nije bio hvalisav«, već je živio svoj život u potpunoj službi drugih, ne želeći biti obožavan ili hvaljen.

Karlo je uvijek čuvao vrlinu poniznosti, koju je smatrao nužnom za svakoga tko želi slijediti Isusa.

»Ne ja, nego Bog«, često je govorio, naglašavajući da jedino kada se ispraznimo od sebe, možemo napraviti mjesta Božjoj prisutnosti.

Kao uzor poniznosti, Karlo je navodio »siromaha iz Asiza«, sv. Franju, koji se potpuno ispraznio od

sebe i dopustio da ga Krist ispuni do te mjere da je postao savršen oponašatelj Krista.

Karlo je, između ostalog, u Asizu provodio mnoge mjeseci u godini, boraveći kod nekih rođaka, i rekao je da su to bili najsretniji trenutci njegova života.

I toliko se vezao za taj kraj da je, kad je saznao da se približava kraj njegova života, tražio da bude pokopan upravo ondje.

Karlo je preminuo u 15. godini. Početkom listopada 2006. godine, nakon što je zbog visoke temperature hospitaliziran, dijagnosticirana mu je akutna leukemija koja ga je za nekoliko dana odvela u Nebesku Domovinu.

No, Karlo nije s tugom doživio vijest da će uskoro umrijeti jer je bio siguran da je potpuno ispunio svoj kratak životni put.

»Svi se rađaju kao originali, ali mnogi umiru kao kopije«, često je znao reći, sugerirajući da mnogi prokockaju darove koje im je Bog dao i prolaze život bez dubljeg smisla. On je, međutim, znao da je ispunio volju Božju.

Kao posljednji dar Crkvi, koju je volio kao svoju obitelj, ponudio je patnje svoje bolesti za Crkvu i papu. Potom je poletio prema onom raji koji je već naslućivao.

U studenom 2016. godine završio je dijaloški postupak beatifikacije te je Karlo 5. srpnja 2018. proglašen slugom Božjim, a 10. listopada 2020. godine blaženim. Karlo Acutis proglašen je svetim 27. travnja 2025. godine.

Sadržaj

Uvod	5
Nepredviđeni problemi	11
Loše vijesti	23
Stanka za kavu	33
Iznenadne promjene	47
Želja za zaboravom	57
Smiješan prijedlog	71
Svećenik-sudac	81
Neželjena pitanja	89
Za sve je on kriv	99
Autocesta prema nebu	109
Veliko razočaranje	125
Romantični susreti	139
Suočavanje s istinom	153
Let balonom	167
Epilog	181
Izvanredan lik Karla Acutisa	191